

РЕШЕНИЕ

№ 1510

гр. София, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 07.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5028** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия. (ЗОБВВПИ).

Образувано е по жалба от Б. Н. К. от [населено място], чрез адв. Х. М. срещу Отказ рег. № УРИ 230000-6474/26.04.2023 г. за издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване на късоцевно огнестрелно оръжие, издаден от Началника на 06 РУ към СДВР.

Навеждат се доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ, като постановен при липса на мотиви, в нарушение на материалния закон, както и при допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила. Моли съда да отмени оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. М., който поддържа жалбата и моли съда за отмяна на отказа.

Ответникът - Началник на 06 РУ - СДВР, се представлява от юрк. Д., която оспорва жалбата и моли да се остави без уважение. Прави искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорения административен акт е започнало със заявление вх. вх. № 142400-796/2023 г. за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие за самозащита, депозирано от оспорващата до

началника на Об РУ - СДВР. Към преписката са приложени: Медицинско удостоверение от Център за психично здраве „Проф. Н. Ш.“ № 16487/12.12.2022 г., което удостоверява, че не се установят психични разстройства/заболявания на лицето към момента на прегледа у лицето не се води на отчет; удостоверение рег. № PRB 2023/183521850/13.03.2023 г. от НСлС., че към момента на издаването няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства срещу оспорващата; удостоверение рег. № PRB 2023/171948070/12.12.2022 г. от НСлС, че към момента на издаването няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства срещу жалбоподателката; електронна справка за съдимост от 22.03.2023 г. с отбелязване, че лицето не е осъждано; свидетелство за съдимост рег.№ 221212111011000100372 от 12.12.2022 г., валидно до 12.06.2023 г., издадено от СРС, с отбелязване, че лицето не е осъждано; Удостоверение за завършен курс по безопасно боравене с огнестрелно оръжие на Б. К. и положен изпит съгласно протокол № 125-79/2022 г., издадено от началника на СДВР; квитанция за извършено плащане на такса; Постановление за защита на свидетел от 10.01.2023 г., с което се постановява вземане на мярка за незабавна защита спрямо Б. К., изразяваща се в осигуряване на лична охрана от органите на МВР-СДВР, считано от 10.01.2023 г.

В докладна записка с УРИ 230-10442/15.03.2023 г. е посочено, че в хода на проверката е установено, че лицето Б. Н. К.: живее на посочения от нея адрес; работи като управител на фирма „Ритц 2020“ ЕООД от 3 години; не се води на списъчен отчет като психично болно лице, лице злоупотребяващо с алкохол или други упойващи вещества и не е част от криминален контингент. Посочва се още, че до момента няма данни да е извършвала или да извършва противообществени прояви и нарушения на обществения ред и няма издадени заповеди по Закона за защита от домашно насилие. Притежава метална каса за съхранение на оръжието, закрепена спрямо изискванията. Направена е справка в масивите на МВР, от която е установено, че спрямо К. няма въведени данни за извършени престъпления. Извършена е проверка и в АИС „ОА“ с № 230р-10287/2023 г., видно от която няма данни за лицето да има наложена мярка за неотклонение, извършени престъпления или противообществени прояви. Извършена е проверка и в деловодната система на Об РУ-СДВР, от която не са установени данни за подавани жалби или сигнали срещу лицето, както и е извършена справка в АИС „ИД“, от която се е установило, че лицето не е обявено за О..

Със съобщение УРИ 230000-4680/22.03.2023 г. оспорващата е уведомена, че на основание чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ в 30-дневен срок следва да представи основателна причина (мотиви), които да обосноват издаване на исканото разрешение. В указания и съгласно чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ срок Б. К. е депозирала молба с вх.№ 140400-1161/06.04.2023 г. до началника на Об РУ-СДВР, в която е посочила като причина за издаването на разрешението обстоятелството, че мъжът и е свидетел по досъдебно производство № 2020/2020 г. по описа на Специализираната прокуратура. Многократно е подавала жалби до прокуратурата, че е заплашвана. Излага още, че е била разпоредена охрана пред дома и, но при напускането му не я е придружавал никой. Твърди, че и се налага да взема дъщеря си и води на тренировки в късните часове на деня и моли за съдействие, тъй като намира, че това е достатъчно основателни причини за да получи разрешение за придобиване на оръжие, за да защити себе си и семейството си.

С оспорения Отказ рег. № УРИ 230000-6474/26.04.2023 г. за издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване на късоцевно огнестрелно оръжие, издаден от

Началника на 06 РУ към СДМВР, на основание чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ е отказано да бъде дадено исканото разрешение. В обстоятелствената част на административния акт е посочено, че доказването на необходимостта при издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване на огнестрелно оръжие, е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ и законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства, от които да е видно, че действително е налице основателна причина. Счетено е, че изложените от К. мотиви не биха могли да се приемат като абсолютно основателна причина, с която да се обоснове по несъмнен начин необходимостта от притежанието на огнестрелно оръжие, поради това, че същите са възможни хипотези на настъпването на дадени обстоятелства, но не са подкрепени и липсват и доказателства за съществуването на тази конкретна необходимост. Снабдяването с огнестрелно оръжие е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използване на тази мярка.

Съгласно разпоредбите на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, разрешения за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Следователно физическото лице, което иска разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие за самоотбрана трябва в писмен вид да изложи конкретни факти и обстоятелства, което да обосновават несъмнено извод, че неговите или на членовете на семейството му живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелното оръжие. Само наличието на такава нужда представлява законово основание да се разреши на физическо лице придобиването и притежанието на огнестрелно оръжие. Отказът е връчен на оспорващия на 04.05.2023 г. Същият е обжалван в срок по съдебен ред с жалба от 18.05.2023 г.

По делото е представена административната преписка в цялост, както и допълнително ангажираните от жалбоподателя доказателства: копие от Постановление от 09.06.2023 г. за отмяна на защита на свидетел на прокурори от СГП, след като са се запознали с наблюдателните материали по ДП № 614/2022 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. 16299/2022 г. по описа на СГП.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата, като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – началника на 06 РУ - СДВР, в изпълнение на правомощията му, съгласно разпоредбата на чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ.

Оспореният административен акт е постановен в писмена форма, мотивиран е съобразно изискванията на чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ и чл. 59, ал. 1 от АПК и съдържа необходимите реквизити, съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК. В оспореното решение за отнемане на издадените разрешения е посочено правното и фактическо основание за това – чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, което се изразява в отпадане на основателната причина за издаване на разрешението. Подробна фактическа обстановка и мотиви за отказа са изложени в докладна записка от началник на „КОС“ в 06 РУ - СДВР, в която

са обективирани обстоятелствата по случая, включително данните от извършените проверки по чл. 58, ал. 1, т. 1 - 9 от ЗОБВВПИ и направените констатации по отношение на заявените причини за необходимостта от самоотбрана чрез огнестрелно оръжие и използването на такова за спортни дейности. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, което е прието при действието на отменения Закон за административното производство, но е запазило актуалността си и днес предвид сходството в разпоредбите на чл. 26, ал. 1 от З. /отм./ и чл. 59, ал. 2 от АПК, мотивите на акта могат да бъдат изложени и в друг документ, който предхожда издаването на оспорения и е съставен с оглед предстоящото му издаване. С оглед на изложеното неоснователни са доводите за липса на мотиви на акта.

При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Оспорващата е уведомена за започналото административно производство за отказ, съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК. Дадена и е от административния орган възможност съгласно чл. 83, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗОБВВПИ да предостави писмени допълнения или възражения свързани с искането и във връзка с производство за започване на процедура по издаване на отказ за достъп до О., съгласно ЗОБВВПИ. Няма спор, че заявление вх. № 142400-796/2023 г. е редовно, доколкото Б. К. е представила всички изискуеми по закон документи.

Оспореният отказ съответства на материално-правните разпоредби и на целта на закона.

ЗОБВВПИ въвежда изключително строг разрешителен режим на посочените в него дейности с взривни вещества, оръжия, боеприпаси и пиротехнически изделия, с оглед опасността, която представляват самите те и дейностите с тях, поради което за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от придобиване на оръжие. В чл. 58, ал. 1 от ЗОБВВПИ са посочени обстоятелствата, при които не се издава разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия.

По делото не се спори, че по отношение на К. не са налице отрицателните предпоставки на чл. 58, ал. 1, т. 1-9 ЗОБВВПИ. Спорът е по отношение наличието на предпоставката по т. 10 - основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Следователно физическото лице, което иска разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие за самоотбрана трябва в писмен вид да изложи конкретни факти и обстоятелства, които да обосноват несъмнено извод, че неговите или на членове на семейството му, живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелно оръжие и необходимите за ползването му боеприпаси. Само наличието на такава нужда, представлява за законодателя основание да се разреши на физическо лице придобиването и притежанието на огнестрелно оръжие. В тежест на лицето, подало искане за издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие, е да заяви и подкрепи с убедителни доказателства своята необходимост от притежание на късо огнестрелно оръжие.

В настоящият случай К. като физическо лице е посочил в заявлението си, че иска да придобие късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана, като конкретизира в молбата си от 06.03.2023 г., че искането е с цел осигуряване на лична защита, като

счита, че съществува реална опасност за живота и здравето и, както и на нейното семейство и излага мотиви в тази насока. По делото са представени Постановление за защита на свидетел от 10.01.2023 г., с което се постановява вземане на мярка за незабавна защита спрямо Б. К., изразяваща се в осигуряване на лична охрана от органите на МВР-СДВР, считано от 10.01.2023 г., както и Постановление от 09.06.2023 г. за отмяна на защита на свидетел на прокурори от СГП, след като са се запознали с наблюдателните материали по ДП № 614/2022 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. 16299/2022 г. по описа на СГП. Същите свидетелства за това, че по отношение на Б. К., живееща на семейни начала със свидетеля в ДП № 614/2022 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. 16299/2022 г. по описа на СГП – И. С. е била взета мярка за незабавна защита по чл. 123, ал. 2, т. 1, б. „а“, вр. ал. 1 от НПК, като е осъществена охрана от органите на МВР.

Настоящият съдебен състав споделя така изложените от органа мотиви. Съгласно уредбата на режима за придобиване на огнестрелни оръжия в ЗОБВВПИ тази дейност подлежи на разрешителен, а не на регистрационен режим, като преценката за това дали са спазени условията, и особено необходимостта от притежаване на оръжие, е на компетентния административен орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност. Преценката е индивидуална и във всеки отделен случай следва да бъде отчетено дали има доказана и съществена необходимост за придобиване от дадено лице на оръжие, както и тя да оправдава риска, който произтича от самия факт на притежаването му от цивилно лице. В настоящия случай тази необходимост не е надлежно и убедително доказана.

За да се обоснове нужда в тази насока, не е необходимо да съществува конкретно застрашаване или опасността да е реална и постоянна, а е достатъчно съществуването на потенциална опасност, която да застрашава конкретната личност, нейни близки хора или нейно имущество. В тази връзка, извод за потенциална опасност може да бъде направен при наличие на заявени и надлежно установени факти, поставили в състояние на заплахата личността или имуществото на лицето или на негови близки хора.

В конкретния случай изложените от жалбоподателя факти и обстоятелства не навеждат на извод, че същата е заплашена в качеството си физическо лице повече от всички останали граждани на обществото. Фактът, че И. С., с който живее на семейни начала е свидетел в досъдебно производство не обосновават основателна причина за предоставяне на разрешение, тъй като необходимостта от самоотбрана трябва да е реална и непосредствена и то към момента на подаване на заявлението. В Постановление от 09.06.2023 г. за отмяна на защита на свидетел на прокурори от СГП ясно се сочи, че спрямо К. не е налице необходимост от охрана от служителите на МВР, като и е указано, че има възможност да поиска такава по реда на чл. 123, ал. 2, т. 1, б. „б“ от НПК.

Съгласно чл. 123, ал. 1 от НПК мерки за незабавна защита се предприемат спрямо свидетел, когато са налице достатъчно основания да се предполага, че в резултат на свидетелстването е възникнала или може да възникне реална опасност за живота или здравето на свидетеля, на неговите възходящи, низходящи, братя, сестри, съпруг или лица, с които се намира в особено близки отношения. В ал. 2 от с.з. са уредени конкретните мерки, като в т. 1 е предвидено осигуряване на лична физическа охрана от органите на МВР (б. „а“) или от служителите на Бюрото по защита при министъра на правосъдието (б. „б“). Видно от разпоредбата на чл. 123, ал. 1 от НПК, основанийето

за предприемане на мерки на защита спрямо свидетел се припокрива с това за получаване на разрешение за огнестрелно оръжие с цел самоотбрана, а именно необходимост от осигуряване на защита в случаи на реална опасност за живота или здравето на заявителя или негови близки. Последното се извежда от нормативната уредба на дейностите, свързани с огнестрелни оръжия, съгласно която разрешение за извършване на такива следва да бъде дадено при доказана и обоснована с конкретни факти необходимост, в случая на самоотбрана – необходимост от осигуряване на защита срещу вероятно и реално тежко посегателство спрямо личността.

След като наблюдаващите досъдебните производства прокурори, които са запознати с конкретните престъпления и лица, които се разследват, както и със свидетелските показания на С., са стигнали до извод, че е налице необходимост от прекратяването на охраната на лицето Б. К., и с оглед на факта, че в настоящото производство не се представят и доказателства за съществуването на конкретна необходимост, а изложените мотиви са възможни хипотези на настъпването на дадени обстоятелства, настоящият съдебен състав намира, че не е изпълнено условието за доказване от страна на жалбоподателя на основателната причина да желае да му бъде издадено разрешително за носене, съхранение и употреба на О. с цел самоохрана. Съответно разширяването на тълкуването на необходимостта, като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития, би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона, за установяване на основателността на искането за осъществяване на дейностите с огнестрелно оръжие. Както се посочи по-горе, необходимостта от осигуряване на самоотбрана следва да е обвързана с конкретна, пряка и достатъчно сериозна опасност от посегателства срещу живота, здравето или имуществото на заявителя. Такава непосредствена и тежка заплаха за нея, която да оправдава повишения риск от притежаване и носене на огнестрелно оръжие, не се установи в настоящия случай.

На съда е служебно известно обстоятелството, че с Решение № 4553 от 06.07.2023 г., постановено по адм.д. № 11181 по описа за 2022 г. на АССГ, 70-ти състав по жалба на лицето, с което живее на семейни начала И. С., който е свидетел по досъдебно производство №2020/20 година по описа на специализирана прокуратура срещу К. К., е отменено Решение за отнемане на разрешение за носене, употреба и съхранение на огнестрелно оръжие, рег. № УРИ230000-16513 от 18.11.2021 г., издадено от началника на 06 РУ – СДВР, в частта му по т. I, относно отнемане на разрешение за носене, употреба и съхранение на огнестрелно оръжие за самоотбрана т.е след като именно той е свидетел по досъдебното производство му е осигурена необходимата защита, с оглед възможността да притежава оръжие, за да може същият да се защитава, както и своето семейство срещу вероятни посегателства.

Осъществяването на правнорегламентирана дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високия риск от обществена опасност, не може да бъде самоцелно, а мотивирано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват изложените от жалбоподателя аргументи. Доводите за потенциална опасност, изложени от жалбоподателя и в заявлението му, и в жалбата му, не могат да обосноват по несъмнен начин необходимостта от самоотбрана. При липсата на данни за конкретни актове, застрашаващи личната безопасност на лицето и

целостта на неговото имущество към момента на подаване на заявлението през 2022 г., необходимостта от носене на огнестрелно оръжие към този момент не е доказана.

Съгласно чл. 6, ал. 3 ЗОБВВПИ огнестрелните оръжия в зависимост от предназначението и техническите си характеристики биват за служебни или за граждански цели. Физическите лица могат да придобиват огнестрелно оръжие и боеприпаси само за граждански цели, които са посочени в чл. 6, ал. 3 ЗОБВВПИ. Те не могат да придобиват оръжие за служебни цели, посочени в чл. 6, ал. 2 от ЗОБВВПИ, тъй като такива цели имат само физическите и юридически лица, регистрирани като търговци и извършващи съответната търговска дейност или дейност, която изисква да бъде водена по търговски начин.

Придобиването на оръжие за служебни цели и за граждански цели са две различни възможности, които имат различен правен режим. Придобиване на огнестрелно оръжие за служебни цели се разрешава на юридически лица и на физически лица - търговци по смисъла на Търговския закон, за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности, т. е. за отбрана свързана с трудовата дейност. За граждански цели огнестрелно оръжие с определени в ЗОБВВПИ характеристики се придобива, за самоотбрана, ловни, спортни и културни нужди. В случая оспорващият не доказва наличието на основателна причина за придобиване на късоцевно оръжие за граждански цели.

При издаване на оспорения отказ не е нарушен принципът на съразмерност, визиран в чл. 6 от АПК, тъй като административният орган е упражнил правомощията си по разумен начин, добросъвестно, справедливо и в съответствие с материалния закон.

По изложените съображения съдът намира, че не са налице основанията за отмяна на оспорения отказ, визиран в чл. 146 от АПК. Той е валиден и законосъобразен административен акт, поради което оспорването следва да се отхвърли.

При този изход на делото, претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, е основателна според чл. 143, ал.3 и 4 от АПК и следва да бъде присъдена в размер на 100 лева съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2014 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 36-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Б. Н. К. от [населено място], чрез адв. Х. М. срещу Отказ рег. № УРИ 230000-6474/26.04.2023 г. за издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване на късоцевно огнестрелно оръжие, издаден от Началника на 06 РУ към СДВР.

ОСЪЖДА Б. Н. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. М. ливади, [улица], ет. 5, ап. 30 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: